

LA POSSIBILITAT
D'UNA ILLA

LUCÍA C. PINO
NON-SLAVE TENDERNESS
DEL 19.1.18 A L'11.3.18

CICLE COMISSARIAT PER
ALEXANDRA LAUDO

Descriure l'illa en un llenguatge estrictament humà presenta, d'entrada, algunes dificultats. Per començar cal triar un temps verbal, fer una distinció entre present, passat i futur, i conjuguar els verbs d'acord amb aquesta elecció. Puc dir que l'illa era, que l'illa va ser, que l'illa seria o que l'illa haurà estat. Però cap d'aquestes conjugacions ni de les moltes altres flexions verbals possibles expressaria o contindria la multiplicitat temporal unisona que s'hi produeix, el constant esdevenir-se de temps heterogenis que hi té lloc.

També és inadequat, per descomptat, aquest ús de la primera persona del singular, un sintagma nominal esquerp, com un vestit petit, que em presenta falsament com un jo individuat, distingit, únic. En aquests morfemes esquifits de nombre i persona no hi cap la nostra subjectivitat immensa i viscosa, el tot enorme i últim que constituïm tots i cadascun dels elements d'aquest lloc, les petxines, els focus de 50 watts, els tubs de goma, l'aigua que hi circula, l'escuma de poliuretà, la meva suor, l'MP3 o el vapor de mercuri dels llums fluorescents. Tots ells són jo, i jo soc alhora, contínuament i discontinua, tots ells i el tot. I entre nosaltres hi ha una actitud de tendresa. Soc amable amb el corrent altern, amb el bombeig de l'aigua, amb la calç i amb els diferents estrats de guix. La toxicitat és tendra amb mi i jo he après a estimar-la. I ara som tots un i tenim un sistema circulatori compartit, que és una amalgama tentacular de tubs de vidre i tubs de goma. I per aquests tubs hi circulen la sang transparent de l'illa i el nostre alè, el flux voltaic i el moviment de les galàxies, tots ells accionats per un cor col·lectiu, un muscle-màquina que, tècnicament, és una bomba d'aigua de jardí Sterwins 250 TP3.

També resulta limitador i reduccionista parlar de l'illa anomenant-la així, perquè l'illa té molts noms i perquè el seu és un nom canviant, en constant transformació. Alguns dels seus noms són

pronunciables en llenguatge estrictament humà: espai-temps, Dona-Aranya, refugi de reconstitució, úter-oceà, buit líquid, Antònia, compostatge, cel·lular, Tot. Molts dels altres noms no són traduïbles al llenguatge dels éssers humans individualitzats. Un dia el seu nom era el cant de tots els ocells que s'han extingit de la Terra, i un altre cop eren tots els noms seguits, un rere l'altre i tots junts al mateix temps, de les mares de tots els que vivim allà o hi han viscut o hi viuran en algun moment. Així doncs, com ja he dit, a l'illa tots els temps verbals i els temps del món conviuen com si fossin estrats terrestres sempre accessibles, o com la llum de les estrelles mortes i vives de l'univers. Tot i això, a l'illa hi ha dia i hi ha nit, i hi ha diferents estacions: la de la neu extrema, la de la pluja extrema, la del desert i la de la primavera, que és també l'estació més recomanable per morir.

L'illa té, per tant, un nom canviant, en procés, i el nostre llenguatge a l'illa és en si mateix una entitat complexa, mutable i trans, que es metamorfosa constantment per possibilitar totes les formes de pensament i d'expressió. L'illa mateixa, de fet, és també una existència que es transforma i que fins i tot a vegades desapareix parcialment. La boira, les superfícies translúcides, les masses líquides i els contorns invisibles fan que l'illa, territorialment, existeixi en una constant redefinició. De fet, no hi ha cap límit físic ni conceptual que defineixi l'illa, i això podria posar en qüestió si és realment una illa o no, o fins i tot si les persones que treballen a les oficines del museu, els turistes que contempen els quadres de Miró o tots els cafès amb llet que se serviran al bar-restaurant d'ara fins al final dels temps són, també, part de l'illa.

Però sí que hi ha un llindar, un accés lluminós, una entrada, i és com un himen. I jo –o aquest jo que sóc tot i tothom i totes les coses– cada cop que el traspasso puc sentir i recordar com va ser el

naixement d'algú o d'alguna de les coses o dels elements que formem part de l'illa, ara, abans o en un futur. Creuant el llindar he estat una muntanya que es formava, l'escuma que apareix quan mor l'onada, tots els microorganismes de l'aigua, l'asfalt a qui algú va donar vida en una fàbrica, l'activació del motor d'un cotxe amb una bateria Tudor 64 A/h, un nou planeta, la primera síl·laba del llenguatge humà, la llum de led en ser inventada, tu quan vas néixer, el primer de tots els moviments, l'últim de tots els segons.

A *Non-Slave Tenderness*, Lucía C. Pino construeix, des de l'especulació escultòrica, un reducte insular futur, un paisatge de ciència-ficció semiaïllat en què l'element tòxic i residual no es distingeix ja del biòtic, i en què cables, vidres, tubs, llum, aigua, sons i fins i tot les persones mateixes estableixen entre ells una relació d'equivalència. És un paisatge format per materials diversos provinents d'un entorn líquid imaginat, com ara un mar o un oceà; materials que, potser per efecte de les ones, i mitjançant processos de compactació, fusió, cura, forçament i regulació tecnològica, han esdevingut objectes híbrids, conglomerats de sediments heterogenis. L'entorn convida a alentir el ritme, a avançar amb cautela, fins i tot a adoptar una actitud contemplativa. Les escultures, concebudes com a cossos vius, prefiguren un entorn en què han quedat enrere les relacions extractives i de sotmetiment, i on emergeix un nou sistema de correspondències basat en la cura i la tendresa.

Alexandra Laudo

—
Col·laboradors: Lara Fluxà, Óscar Martín, David Mutiloa i Carlos Valverde.

Agraïments: Ana Mas Projects, Salamina i Pere Llobera.

#ILLAESPAl13

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Amb la col·laboració de:

 Sabadell
Fundació